

CVETJE

z vertov svetega Frančiška.

X. tečaj.

V Gorici, 1890.

2. zvezek.

Nagibi k ljubezni do bližnjega.

Mej vsemi nagnjeni človeškimi ni nobeno tako splošno, tako razširjeno in vsacemu tako navadno, kakor je nagnjenje k ljubezni, tako da cerkveni učenik angeljski, sv. Tomaž Akvinski pravi: „Vsacega nagnjenja začetek je ljubezen.“ Ali kako velikokrat se ta blagi čut človeški nanaša na predmet, ki te časti nikakor ne zasluži. Ali so mari vredne posvetne dobrote in sploh reči, ki vgajajo samo našim telesnim počutkom in naši popačeni natori, ali so vredne, da na nje zametujemo svojo ljubezen mi, ki nas je Bog naš Stvarnik z umom obdaril? Ne! to se nikakor ne spodobi, zakaj mi smo zato preimenitni. Edini primerni predmet človeške ljubezni more biti le razumno bitje, kakor je Bog in naš bližnji, ne pa minljive zemeljske stvari. Toda ravno na to se kaj malo misli, kakor nas vsagdanja skušnja uči. Ne bi bilo pa lepo, da bi svojo ljubezen na tako prazne reči obračali otroci tistega, ki se ravno zavoljo svoje goreče ljubezni „Serafinski“ imenuje. Zato smo v prejšnjem tečaju nekoliko obširnejše govorili o ljubezni božji. Zdaj bomo pa še katero rekli o ljubezni do bližnjega. Prav za prav pa je oboje le ena sama ljubezen, tako tesno ste zvezani mej seboj; in nihče ne more reči,

da ljubi Boga, kedor ne ljubi ob euem tudi svojega bližnjega. Da, kakor je važna in potrebna ljubezen do Boga, tako potrebna in važna je tudi ljubezen do bližnjega.

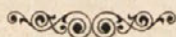
Mislimo, da naši častiti bravci pač sami vedo, o kakošni ljubezni da hočemo govoriti. To namreč ni tista ljubezen, s katero se svet tako rad pobaha in ki jo ima vedno na jeziku. Naša ljubezen ni samo prazno človekoljubje, katero natornih meja nikdar ne preseže, ke bi se v djanji tudi izpolnjevalo. Naša ljubezen do bližnjega je kerščanska ljubezen; je tista ljubezen, ketera iz božje ljubezni prihaja in iz nje svojo hrano dobiva; je ljubezen, ketera v človeku ne vidi samo sinu nature, ki je odločen samo v dosego natornih namenov. ampak spozna v njem podobno božjo, otroka božjega, kateri je poklican v večno življenje in v dediščino nebeškega kraljestva. Take ljubezni svet ne pozna. Toda ne samo svet, ampak tudi mej tistimi osebami, ki mislijo, da se bogoljubne, jih je žalibog le preobilno število, ki jo kaj malo cenijo in si celó nič v greh ne štejejo, ako svojemu bližnjemu dolžno spoštovanje in kerščansko ljubezen odrečejo. Ke bi gledali samo na življenje tacihi oseb, bi pač po pravici lahko sklepali, da ta čednost ni tako potrebna. A mi imamo drugo mero, po kateri presojamo in cenimo potrebo in imenitnost čednosti, in ta mera so božji neizmisljivi nauki naše svete vere. Ona nas vse drugače uči. Ona pravi, da je kerščanska ljubezen do bližnjega izpolnjenje postave, da je znamenje milosti božje v nas prebivajoče, da je znamenje našega izvoljenja. Iz tega trojnega lahko spoznamo, da je kerščanska ljubezen zares potrebna čednost, in ravno ta trojna resnica nas mora tudi nagibati in spodbujati, da to imenitno čednost visoko cenimo in si vedno prizadevamo čezdalje bolj natančno jo v djanji izpolnjevati.

Ljubezen do bližnjega je pred vsim izpolnjenje postave. Prav tako uči sveti apostelj Pavel rekoč: „Kedor ljubi svojega bližnjega, je postavu izpolnil.“ Prav za prav je to že natorna postava, ki se sama po sebi razume, da se mora vsako bitje ljubiti tako, kakor zasluži. Bog je neskončno popolno in vse ljubezui vredno bitje, zato ga moramo tudi vselej in povsod ljubiti, in sicer ljubiti s celim srcem, s celo dušo. sè vsimi močmi. Keder pa koga ljubimo. ali bomo njegovo podobo zaničevali? In ravno naš bližnji je podoba božja, zakaj pisano je: „Bog je naredil človeka po svoji podobi in enakosti.“ Ta podoba božja v človeku je postala tako rekoč še bolj živa in odločna

potem, ko se je Bog Sin v svoji neizmerni in neskončni ljubezni in dobroti toliko ponižal, da je našo človeško natoro nase vzel. Da nam je pokazal, kako daleč da sega ta podobnost božja, je tako rekoč v vsacem človeku, in zlasti v vsacem kristijanu samega sebe zapustil. Saj je sam rekel, da bo spoznal kaker sebi storjeno, karkoli bomo bodisi dobrega ali slabega storili svojemu bližnjemu. Človeška natora tedaj in Bog naš Gospod sta v jako tesni zvezi, in postava, ketera zapoveduje Boga ljubiti, ob enem tudi zapoveduje zavoljo Boga in v Bogu ljubiti svojega bližnjega. Od tod dve veliki zapovedi kerščanske ljubezni: „Ljubi Gospoda svojega Boga iz celega svojega serca, iz cele svoje pameti, iz cele svoje duše, iz vseh svojih moči. — Ljubi svojega bližnjega kaker samega sebe.“ Druga teh zapovedi je po besedi Izveličarja samega prvi podobna, saj ni družega, kaker samo nasledek perve. V prvi ima svojo podlago. Ljubezen do bližnjega nikaker ne more imeti obstanka, vsaj za dolgo ne, kjer ni ljubezni do Boga. Popolnoma jasno je iz tega, da ima prav sveti Apostelj, ko pravi: „Kedor ljubi svojega bližnjega, je postavo izpolnil.“ In na drugem mestu: „Vsa postava je izrečena s to besedo: Ljubi svojega bližnjega, kaker samega sebe.“ O tej resnici je bil do dobrega prepričan sveti Janez, ljubljenec Jezusov. Zato je svojim učencem vedno tiste besede govoril. Sveti Hijeronim nam o njem to le piše: Ko so svetega Janeza v njegovi visoki starosti v cerkev nosili, da bi jim razlagal kaj od tistih skrivnosti, ki jih je zajema¹, ko je slonel na persih Gospodovih, jim ni družega priporočal, kaker samo to: „Otročiči, ljubite se mej seboj!“ Učenci njegovi pa so se bili na zadnje naveličali poslušati vedno tisto, zato so ga nekega dne prašali: „Učenik, zakaj nam vedno to pripoveduješ?“ Na to jim odgovori apostelj (z besedami vrednimi tacega aposteljna, kaker pravi sveti Hijeronim): „Zato, ker je to zapoved Gospodova, in keder boste to izpolnili, boste zadosti storili.“ V resnici je po tem takem ljubezen do bližnjega izpolnjenje in izveršenje cele postave, in kedor se zanjo ne trudi, nikaker ne more reči, da izpolnjuje postavo. Varujmo se torej, da se v tem obziru ne slepimo. Kedor na primer ne pozna vsmiljenja z bližnjim; kedor ni pripravljen vselej iz serca odpustiti, keder je razžaljen; kedor druge rad slabo sodi; kedor je nagnjen k mermranju; kedor po izgledu posvetnjakov nad svojim bližnjim ne vidi družega, kaker samo človeka, ne pa Kristusa, ne podobe božje: on ga ne ljubi; on

ni izpolnjevalec božje postave, kakor koli misli, da je; k večjemu jo izpolnjuje po čerki, ali po duhu nikakor ne. Tako potrebna, tako imenitna je ljubezen do bližnjega, in ravno v tem je za nas močan nagib, da si za tako čednost resnično prizadevajmo in jo zvesto izpolnjujmo.

(Dalje prih.)

Življenje

*tretjerednice svete Marije Frančiške
od petih Jezusovih ran.*

P. F. H.

III. P O G L A V J E.

Njena prva domača opravila.

Koliker časa ni mogel oče porabiti mlade hčerke za razna domača opravila, mu je bila vseč njena pobožnost in ljubeznjivost. Pa le prekmalu je sprevidel, da bi mu donašalo veliko več dobička, ako bi jo prisilil k svojemu delu. Samo ob sebi, in če se zgodi v pravi meri, seveda se ne dá nič oporekati proti temu očetovemu sklepu, — in to gledé na njegov dobiček, kakor tudi na napredek hčerke v svetosti. Saj je vedno tako zahtevala božja volja, ki je edino merilo in vodilo prave popolnosti, da se vsaki človek vže od mladih nog vadi nositi svoj jarem, to je, da se vže kot otrok vadi natanko spolnjevati dolžnosti stanu, v keterega ga je poklicala božja previdnost. Mnogi so ravno z delom dospeli do velike stopinje popolnosti in svetosti. — Ali vse drugače je o delu mislil Frančišek Gallo. Njega je gnala le skopost. Zato je brez vsmiljenja preoblagal ž njim svojo hčerko. Od ranega jutra do pozne noči je morala sedeti pri tkalnem stolu. Ni čuda, da jej je kmalu jelo hirati zdravje. Kri je začela bruhati, tako da so jo morali prevideti sè sv. zakramenti za vmirajoče. Le posebni milosti matere božje, h kateri se je v tej bolezni zatekla, so pripisovali, da je zopet okrevala. V tej prvi bolezni se je še le pokazalo, kako slabe telesne rasti je. Preteklo je dokaj časa, da

so se jej vsaj nekoliko povernile telesne moči, in zdravniki so naravnost povedali, da deklica ni za tako težaven posel. To je za nekaj časa spametovalo očeta. Odkazal jej je drugo, manj težavno delo matere in sester. Predla je ž njimi vred zlate nitke.

Če tudi je bila še mlada, vender je bila vže prava in častljiva služabnica Gospodova. Najsi je bila zdrava ali bolehna, vedno je bila enako dobra, vestna, tiha in pokorna. Nigdar ni godernjala čez terpljenje ali sirovega očeta, ki ga jej je prizadel.

Če je pri vsi tej očetovi ostrosti, vender opravljala svoje vsakdanje pobožnosti in dopoldne ostajala v cerkvi dolgo časa, storila je to le, ker je bila prepričana, da gre njeno delo vender iz pod rok, pa po drugem načinu. To dvoje se je godilo ves čas, kar je svetnica bivala v očetovi hiši. namreč, da je vsaki dan po več ur porabila za svoje pobožnosti, pri tem pa tudi storila toliko svojega dela, kaker bi ga ne bila, če bi bila tudi ves ljubi dan zraven sedela. „Če je zvečer primerjala svoje delo,“ — tako je pred pričami povedala sestra Marija Serafina, — „z delom družih sester, imela je vsaki večer veliko več narejenega.“ — Zato je bilo očetu to tudi všeč in je ni motil v njenih pobožnostih. Mislil si je, da bo potem cele noči delala in tako storila odmerjeno delo in še več. In to je bilo za njegov dobiček ravno prav, za drugo se ni brigal. In res, ni bilo po vsem krivo to očetovo modrovanje; zakaj pogostokrat si je res morala hčerka odreči nočni počitek in spanje, če je hotela zadostiti svojemu pobožnemu duhu in zahtevam skopega očeta. Vender bi to ne bilo zadostovalo za vspeh njenega dela, ke bi ne bila imela drugega pomočnika, ki je zanjo delal ali pa blagoslavljal njeno delo. Njena mati, sestre, dušni vodnik in znanci so to dobro znali, ker jim je sama pravila. Tudi so si mogli le po tem načinu raztolmačiti vspeh njenega dela. Ko je Ana Marija opravljala v cerkvi svoje pobožnosti, delal je mesto nje njen angelj varih; ko pa je sama sedela pri delu, je blagoslavljal njeno delo, da je imelo tem boljši vspeh. Občevanje njeno z angeljem varihom je bilo, rekel bi, navadno. Zato je djal o njej neki njen požnejši dušni vodnik, da se mu zdi po vsem enaka svoji patroni sv. Frančiški Rimski.

Res je, da se jej je vže v tej nežni mladosti prikazal tudi angelj teme v podobi njenega angelja variha, hoteč jo zapeljati in prekaniti. Vender je spoznala precej zapeljivca in ga znala

razločiti od pravega angelja. Ta jo je vedno pozdravljal z besedami: „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ hudič pa teh besed nigdar ne izgovori. Tudi jo je podučil angelj varih, da bo s tem pozdravom vedno osramotila zvijače hudobnega duha. Pa še družega pripomočka, keterega sv. cerkev vže od časa aposteljnov priporoča vernim in ga sama rabi skoraj pri vseh svojih obredih, se je posluževala Ana Marija proti zvijačam hudičevim. Ta pripomoček je škropljenje z blagoslovljeno vodo, kaker se ga je pridno posluževala in ga drugim priporočala v svojih spisih tudi sveta Terezija. Današnje dni je mlačnost mnoge kristijane pripeljala tako daleč, da se sramujejo v svoji ošabnosti tega pripomočka, zato jih zaplete hudoba toliko v svoje mreže. Da bi se ta starodavna kerščanska navada — kropljenje z blagoslovljeno vodo — zopet širila mej vernimi, so podelili papež Pij IX. 100 dni odpustka vsakemu, ki se sè skesanim sercem prekriža in z blagoslovljeno vodo pokropi. Poleg sv. obhajila se je tega cerkvenega zveličavnega orožja proti napadom hudobnega duha toraj vse svoje življenje posluževala tudi Marija Frančiška. Posebno moč od zgoraj je čutila, ko je prejela še zakrament sv. birme, kar se je zgodilo dné 15. avgusta 1732, ko je bila v osemnajstem letu svoje starosti, iz vže čez eno leto v tretjem redu. In potrebovala je res kmalu posebne božje pomoči in podpore; zakaj ravno njena biremska botra je postala njena najhujša preganjavka in sovražnica, kaker bomo pozneje slišali.

IV. P O G L A V J E.

Pervi vzrok njenega preganjauja v domači hiši
in njena prečudna poterpežljivost.

Vse misli naše svetnice so bile obrnjene na to, kar je zgoraj. (Kolos. 3, 42). Zato je lahko vsaki sprevidel, da je ne bo skerbelo z možitvijo se na tem svetu preskerbeti. Bog si je vsaki čas nekatere izvolil iz množice ter jih odločil, da bi mu prosti posvetnih skerbi služili v vednem devištvu. Seveda nas uči vsakdanja skušnja, kako resnično je, kar pravi Gospod: „Te besede ne razumejo vsi, ampak katerim je dano.“ (Mat. 19, 11.) Da je pa Marija Frančiška bila mej tistimi, „katerim je dano razumeti te besede,“ to je videl vsaki, gdor jo je poznal. Tudi sama, kaker ponižna, tega ni prikrivala. Ker jo je Bog

razsvetlil tako obilno in jej pošiljal vedno novih milosti, pač smemo sklepati, da je zgodaj spoznala svoj poklic in si izvolila stan, v keterega jo je Bog odločil. Na to so od mladih nog merila vsa njena zatajevanja, pokorila, dolge molitve in premišljevanja. Pogostokrat pa pripusti Bog, da morajo božji služabniki in služabnice preterpeti najhujša nasprotovanja zavoljo stanu, ki so si ga izvolili. Tako hudo nasprotovanje je poslal tudi naši svetnici. Njen oča ni imel nič razuma o tem, kar namerja Bog z njegovo hčerko. In vender bi bil mogel sklepati po njenem slabem zdravju, in ker je v otročjih letih tolikokrat bljuvala kri, da ni zmožna za težaven posel hišne gospodinje. Pripustil pa je Bog, da se je ponudila priložnost, ki se zdi posebna sreča ljudem, ki mislijo, kaker oče naše svetnice. Po kupčijskih opravilih je prišel v hišo mlad gospod, bogat in plemenitega stanu, doma blizu Napolja. Pri tej priliki vidi tudi ponižno Anico. Iskal si je ravno hišne gospodinje. Ker je bil sam razumen in pobožen mladenič, mu je bila ponižna in tiha dekle tako všeč, da jo sklene vzeti za ženo. Takrat ja bila šestnajst let stara in res prav ljubeznjiva deklica. Njej sami o tem svojem sklepu ne čerhne niti besedice; saj si je bil svesti, da mu bo rada dala roko v zakon. Gre torej naravnost k njenemu očetu in ga prosi, naj mu da to svojo hčerko. Razume se, da je bil oče od samega veselja ves omamljen. In res, zakaj bi ne bil vesel, ko je po njegovem prepričanju hišo doletela nenadoma tolika sreča! Zato je tudi brez premisljivosti dal svoje privoljenje. Zdaj mu je bila prva skerb, da svoji hčeri sporoči veselo vest. Pa ne, da bi jo vprašal, kaj poreče sama k temu. Saj je bil mladenič, ki jo želi v zakon, bogat; kaj bi toraj moglo še staviti ovire? Naročil jej je kar naravnost, naj hitro oskerbi vse, kar je potrebno za možitev. Seveda pri tem ni opustil povdarjati, kako bogat je njen ženin.

Dobra hčerka je tiho poslušala očeta, kaker to zahteva spoštovanje do starišev, ko jej je sè zgovornimi besedami opisoval srečo, ki jo je tako nepričakovano doletela. Ko je oče vmolknil, odgovori mu hčerka sè vso serčnostjo kar naravnost, ne da bi le trenotek premišljevala, da te ponudbe nikaker noče in ne more sprejeti. Pervikrat v svojem življenju ni slušala očeta.

„Ljubi oče, zavoljo mojega preskerbljenja si nikar ne delajte sivih las“, reče; „zakaj o svetu nečem z eno besedo prav nič vedeti, niti se zanj brigati. Vže zdavnaj sem sklenila spre-

jeti obleko tretjega reda : lepo vas prosim vže zdaj, da mi to dovolite“.

Kaker strela z jasnega, tako nepričakovano je prišel očetu ta odgovor. Ni mogel umeti, kako se more braniti tega, kar je bilo v njegovih očeh največa sreča. Zato je poskusil z lepimi, sladkimi besedami pregovoriti Anico. Pa vse je bilo zastonj. To neizrečeno razjezi moža, ki ni terpel najmanjšega vgovora in nasprotovanja v svoji hiši. Najhuje pa je časti lakomnega moža peklo to, kaj poreče svet, če ne bo mogel ostati mož beseda. Za to je sklenil zdrobiti nespametno termo svoje hčerke, naj velja kar hoče, ali se vsaj maščevati nad njeno neopravičeno vpornostjo. Videti je bilo, kaker bi bil zblaznil, tako surovo je ravnal z vbogo Ano Marijo. Pretepal jo je zdaj s palicami, zdaj z debelo vervjo, katero je še poprej namočil v vodi, da bi toliko huje čutila vdarce ; dà, prigodilo se je celo, da jo je vergel na tla in z nogami suval. Potem jo je zaperl v temno izbico in jo po več dni pustil stradati. Ali za vse te nečloveške sirovosti se ona še zmenila ni. Marveč je bila vesela, da ima priložnost za Jezusa kaj terpeti. Mislila je, da vže zdaj prejema najboljši dokaz njegove milosti. Vse to terpljenje je darovala Bogu ; niti najmanjše nejevolje ni kazala. Le Boga je prosila pomoči in vsmiljenja za se, za svojega očeta pa blagoslova iz nebes. Samo ta misel jej je delala žalost, da namreč tako očetovo ravnanje žali Boga, in da je zavoljo nje vsa hiša vedno v nemiru. Kar pa ni mogla prikrivati niti zabraniti, je bilo to, da je jela zelo hirati. Dobri materi in tudi sestram se je vsmilila. Pogostokrat so prihitele, da bi jo rešile iz rok jeznega očeta, če so sploh mogle priti v izbico, kjer jo je imel zaperto in jo pretepal. Seveda so se vsakikrat same postavile v nevarnost, da bodo čutile očetovo jezo.

Bog zna koliko časa bi bila še terpela ta nevihta, da je ni Bog odvernil na priprošnje preblazene Device Marije. V goreči molitvi se je pobožna služabnica božja zatekla k Mariji in jo prosila, naj pomiri to strašno nevihto, katero sta sam hudobni duh in svet vzbudila. In res, Bog, ki vlada človeška serca in jih obrača po svoji volji, omečil je terdo serce nevsmiljenega očeta, in to tako rekoč v enem trenotku. Francišek Gallo je imel namreč navado, obiskovati pobožnost križnega pota, ki se je obhajala vsako nedeljo v cerkvi „kaljvariji“, ki je stala nasproti njegovi hiši. Pobožnost križnega pota je bila naši svetnici od otročjih let ena najljubših pobožnosti in jej je ostala vse žive dni. In ravno ta po-

božnost, katero je tudi oče visoko cenil, je imela biti povod, da je bil težki križ mladi terpinkin ne le polajšan, ampak popolnoma odzvet. Nega dne se je šel po križnem potu mojster Gallo sprehajati po samostanskih prostorih in vertu. Po božjim pripuščeni ga sreča eden tamošnjih redovnikov, ki je živel v slovesu svetosti in imel tudi v očeh našega mojstra veliko veljavo, ker je ravno navadno vodil pobožnost križnega pota. Morebiti po božjem navdihnjenji ali kaker si vže bodi — pričel se je z mojstrom Gallom razgovarjati. Mej pogovorom ga vpraša tudi po njegovi družini. Ko zve, da ima Gallo vže odrasle hčere, ga vpraša, zakaj ne skerbi, da bi jih pomagal. „Oj, gospod pater,“ odgovori mojster Francišek, „ne govorite mi o tem! Saj imam samega zlodeja v hiši in sem ves raz sebe zavoljo ene svojih hčeri, ki je imeia prav lepo priliko bogato se omožiti. Le pomislite, častiljivi pater, njeno prederznost in nesramnost! Kar naravnost mi je odgovorila: „Ne, tega nečem storiti!“ Zdaj pa povejte, če res ni človek prisiljen se jeziti in žalostiti nad tako termo!“

„Zakaj pa se noče možiti?“ vpraša dalje redovnik.

„Ker si je v glavo vtepla, da hoče stopiti v tretji red,“ odverne mojster Francišek.

Zdaj ga pater resno pogleda in mu reče kar naravnost: „Priatelj, če je stvar taka, ste pač vi sami tisti zlodej v hiši, ki dela nemir. Kako se strinja z vašo vestjo, da se morete vstavljati svetemu poklicu te vaše hčere? Slušajte, prijatelj: Sam Gospod Bog mi je navdihnil, da vam tako govorim. Menim, da govorite o tisti vaši hčeri, ki tolikokrat pošilja zvezke cvetlic v našo cerkev, enega za altar sv. Rešnjega telesa, drugega za altar Marijinega brezmadežnega spočetja.“ Ko Gallo prikima, da je ravno ta, pravi pater: „Dobro, pojdite zdaj domov, pokličite svojo hčer in recite ji: „Otrok moj, le stopi v stan, v keterega želiš in v keterega te kliče Bog!“ Ste me li razumeli? Zdaj ko bomo obhajali praznik Marijinega rojstva, storite svoji vbogi hčerki to veselje in tolažbo. Še enkrat vam povem, da je tako božja volja.“

Mojster Gallo je stal pred redovnikom, kaker bi bil okamenel. Sram ga je bilo tako, da se mu ne upa pogledati v obraz. Kmalu je tudi jel spoznavati, da je hčeri delal krivico, in da ima sveti mož prav. Ko pride domov, pokliče čez dolgo zopet svojo dobro hčerko po imenu in jej sè solzami v očeh reče v pričo matere in sester: „Anica, otrok moj! Vedi, da mi je pa-

ter Teofilj zapovedal, naj ti dovolim stopiti v stan, keterega si si sama izvolila. Ker želiš torej stopiti v red, glej, da pripraviš, kar je treba, do praznika matere božje, ki bo kmalu, in ta dan izpolni svoj sklep!“

Ko je slišala nevesta Kristusova tako govoriti svojega očeta, je čutilo njeno serce večje veselje, kakor ke bi bila postala kraljica Napolitanska, kakor je pozneje sama pravila. Zahvali očeta, — ne z besedami, ker je bilo prepolno njeno serce, ampak sè solzami; objame ga in poljubi roko. Potem hiti v svojo izbičo, da v goreči molitvi zahvali Boga in Mater božjo za to nepričakovano milost. Zdaj je bila njena prva skerb, da pripravi vse potrebno do bližnjega Marijinega praznika, ki je imel biti za njo dvojni praznik. Neizrečeno jo je veselilo, da bo prejela redovno obleko na praznik Marijinega rojstva in ravno ta dan tako rekoč praznovala svoje lastno „prerojenje“.

V. P O G L A V J E.

Marija Frančiška sprejme obleko tretjega reda.

Kakor je kazala častitljiva božja služabnica neko plemenito dostojnost v vsem, kar se je tikalo božje službe, tako dostojno je pripravljala tudi za dan, ko bo sprejela obleko tretjega reda sv. Frančiška, svoje serce z devetdnevnicco na čast materi božji. Domači so jo videli te dni vedno zatopljeno v molitev in premišljevanje. Njena sestra je o tem pozneje izrekla pred sodniki: „Vsem domačim se nam je zdelo, da ni tistih devet dni zavžila nobene jedi. Dobivala je moč le po sv. obhajilu, katero je smela vže takrat vsaki dan prejeti.“ — Na večer pred praznikom je lepo opravila oltarček v svoji izbici, in vso obleko: pokrivalo, habit iz erjavega debelega sukna, pas i. t. d. prav čedno položila na altar, kjer se je imel veršiti obred. Popoldne na praznik Marijinega rojstva (leta 1731) je prišel v hišo pater Feliks, iz bližnjega samostana, da preobleče nevesto Kristusovo. Zelo se zavzame, ko vidi vse tako lično prirejeno. Našel je zbrano tudi veliko množico ljudi, ne le sorodnikov ampak tudi sosedov. Vže takrat je veljala namreč Ana Marija za veliko svetnico; zato je hotelo biti vse pričujoče pri tej slovesnosti. Vse stroške je plačal njen stric, ki je bil zdravnik in je opravljal to službo tudi v omenjenem samostanu. Vse pričujoče je globoko presunila an-

geljska pobožnost in ponižnost nove hčere sv. Frančiška. Imela je na ponudbo vse dobrote, ketere si more devica mej svetom želeti. Lahko bi bila stopila v zakon z mladeničem, ki je imel vse lastnosti, katerih si neveste žele od svojih ženinov. Pa odrekla si je vse svetno veselje in sprejela siromaško obleko sv. Frančiška. Zato je pa bilo tudi vsem v spodbudo to opravilo.

Ko je p. Feliks opravil obrede sprejema, jo vpraša tudi če hoče, kaker je navada drugo redovno ime? Odgovori mu, da, in zavoljo posebne pobožnosti do petih Jezusovih ran, do Marije in do sv. Frančiška Serafinskega želi ime „Marija Frančiška od petih Jezusovih ran.“ S tem je, rekel bi, označila v preroškem duhu svoje daljno življenje

O tej priliki je Kristus svoji nevesti preskerbel tudi novega modrega in izkušenega dušnega vodnika. Njen dotedanji spovednik don Gaetano je bil vsled starosti in dela tako opešal, da je moral slovo dati vsem opravlkom dušnega pastirstva. Menda po božjem navdihnjenji je toraj pred odhodom rekel p. Feliks novi tretjerednici in sorodnikom, ki so bili okoli nje: „Ker mi je naklonil Gospod veliko duhovno veselje, da sem tej devici dal redovno obleko bi rad bil tudi njen duhovni oče, ako njen dosedanji spovednik ni temu nasproti.“

Marija Frančiška je na te besede ponižno molčala, dokler ni od svojega izverstnega spovednika ne le dovoljenja, ampak odločno povelje k temu dobila. Od tega trenutka se je veselo izročila vodstvu p. Feliksa in vedno bolj napredovala v popolnosti in svetosti. Njena prva prošnja je bila, naj obesi njene lepe, dolge, rumenkaste lase, lepo v kito spletene, k podobi Marijinega brezmadežnega spočetja v cerkvi Kaljvariji, kaker je iz hvaležnosti obljubila. Na njeno prošnjo jej je bil namreč odrezal lepe lase, ko je sprejela obleko sv. Frančiška. Če človek pomisli kako veliko in naravno veselje imajo navadno mlade osebe, tudi pobožne, nad tem lišpom svoje glave, lahko priterdi da je tudi ta dar nove redovnice vreden, da ga omenimo.

Ko je Marija Frančiška nosila vže čez šest let redovno obleko in vže dajala nenavadne dokaze raznih čednosti ter bila ne le svojim someščanom, ampak tudi popolnim tretjerednicam lep zgled, naredi obljubo, 23 let stara. Po svetu svojega dušnega vodnika p. Feliksa je razun navadne zaveze tretjega reda, „vse božje zapovedi natanko spolnovati in za prestopke zadostiti po volji predstojnika,“ obljubila tudi

vedno vboštvo, devištvo in pokorščino ter živeti po vodilu sv. Frančiška, kaker ga derže aljkantarinci, koliker je le mogoče osebi, ki živi mej svetom. „Od tega trenutka, — pripoveduje o njej njena sestra Serafina, — sem jo videla natanko spolnjevati vse, kar veleva to ostro vodilo. Če ravno je živela v naši družini, nosila je vedno habit, kakeršnega nosijo aljkantarinci, in pod njim volneno srajco, v kateri je tudi spala. Tudi je hodila, kaker ti redovniki, vedno bosa (t. j. v sandalih). Ravno tako je imela trikrat na leto 40danski post, kaker ti redovniki. Ko je o polnoči vabil zvon k cerkvenim molitvom, vstala je tudi ona na prvi vdarec in klečé dolgo molila. Tudi se je trikrat v tjednu bičala, v postih pa vsaki dan, kaker veelevajo določbe teh redovnikov; pogostokrat pa se je tudi bičala iz lastne pobožnosti. Vsa ta spokorna dela je opravljala na tihem, kar je bilo najbolj mogoče, in navadno, ko je v hiši vse spalo. Seveda smo v tako tesnem prostoru, kaker je bila naša hiša, včasih po naključji vse videli.“ Natančno spolnjevanje vodila, tudi v najmanjših rečeh, omenja tudi papeževo pismo, s katerim je bila mej svetnice prišteta.

Po božji naredbi je vže drugo leto svojega vstopa v tretji red dobila zvesto tovarišico, ki jej je bila čez 50 let, noter do njene smerti, skoraj vedno na strani. Njej je razodevala vse svoje skrivnosti. Zato je bila ta tovarišica glavna priča pri preiskavi svetega življenja Marije Frančiške. Nekaj mlajša je bila od nje; ime ji je bilo Margareta Treise. Po božjem razodevanji, kaker je svetnica sama rekla, je spoznala njen poklic v tretji red. To je razodela svojemu spovedniku in naznaniła celo dan, kedaj se bo to zgodilo. Mej tem je bila Margareta sama vže opustila misel, da vstopi v tretji red. Vboga sirota je namreč bila in ni imela toliko, da bi si bila mogla omisliti obleko tretjeredniško. Nenadoma pa so se našli dobrotniki, ki so jej preskerbeli vse, kar je bilo potrebno, in na binkoštni praznik leta 1733. je prejela iz rok p. Feliksa v stanovanji naše svetnice obleko sv. Frančiška. Izvolila si je redovno ime „sestra Marija Felicija od terpljenja.“ To je bila jako blaga duša; in naši Mariji Frančiški se je zdelo, da je golobček se spustil na njeno glavo, ko je sprejela redovno obleko. Vender je po božjem pripuščenji in podpihovanji hudobnega duha tudi ta krotka duša naši terpinki zadnja leta njenega življenja prizadela

marisikatero zopernost ter jo hote ali nehote vadila v poterpežljivosti.

Morebiti se bo komu čudno zdelo, kako da je živela Marija Frančiška mej svetom, pa vender nosila redovno obleko, kaker jo nosijo nune po samostanih. Po Laškem pa je bila in je gotovo semtertja še navada, da nosijo bratje in sestre raznih redov, ki žive mej svetom, tudi doma obleko dotičnega reda. Ne le red sv. Frančiška namreč, temuč tudi drugi redovi imajo brate in sestre mej svetom, ki žive po vodilu dotičnega reda. Naj omenim le nekatere svetnice raznih redov, ki so živele mej svetom, pa nosile redovno obleko; take so n. pr. sv. Katerina Sijenska in Roza iz Lime (iz reda sv. Dominika); sv. Roza iz Viterbe, Angela Merici, Angela iz Folinja, Marjeta Kortonska, sv. Elizabeta Tirinška in Elizabeta Portugalska (iz reda sv. Frančiška Serafinskega); častitljivi božji služabnici Ana Marija Taigi in Elizabeta Kanori, tretjerednici reda presv. Trojice.

KRATEK NAUK

o vzvišenosti, potrebi in koristi svete maše.

Po sv. Leonardu Portomavriškem.

(P. A. F.)

I. Poglavje.

Tri velike vzvišenosti svete maše.

(Dalje.)

Ti se boš morebiti čudil, ker sem rekel, da je sveta maša prečudovito opravilo? Ali se ti zdi, da je malo občudovanja vredno to, kar stori malo besed priprostega duhovnika? In kateri jezik bo mogel kedaj razložiti tako neizmerno moč? Ne človeški, ne angeljski. In gdo si je mogel kedaj misliti, da bi mogla imeti človeška beseda, ki sama iz sebe še bilke ne more vzdigniti s tal, od milosti božje tako občudovanja vredno moč, da pokliče samega božjega Sinu iz nebes na zemljo? To je večja moč kaker prenašati gore s kraja na kraj, večja kaker posušiti

morje ali nebo preoberniti; to je nekako posnemanje besede „bodi“, s katero je vstvaril Bog iz nič vse stvari in na nekak način se more zdeti, da presega tisti drugi „bodi“, s katerim je spravila velika Devica večno Besedo v svoje naročje. Zakaj ona ni storila drugega, kaker da je dala tvarino Kristusovemu Telesu, iz nje seveda storjenemu, to je, prave njene najčistejše ker-
vi, ne pa po nji, to je ne ž njenim delom. Beseda mašnikova pa, ki je Kristusovo orodje, ga rodi, keder posveti, po drugi čudoviti poti, skrivnostno (sakramentalno) namreč in sicer tolikokrat, kolikerkrat posveti. To resnico je dopovedal blaženi Janez svojemu tovarišu, ki mu ni šlo v glavo, kako bi mašnikove besede toliko premogle, da bi spremenile kruh v Telo Jezusa Kristusa in vino v njegovo kri, in kar je bilo najbolj obžalovanja vredno je privolil v to satanovo navdihovanje. Dobri služabnik božji spozna njegovo zmoto Pelje ga k studentu in mu da piti kupico vode. Ta pa, ko jo izpije, pravi, da še svoj živ dan ni pokusil tako dobrega vina. Janez Dobri pravi na to: „Ne vidiš čudeža, moj dragi brat? Ako se je po meni, revnem človeku, voda v vino spremenila z božjo močjo, koliko bolj moraš verovati, da se po mašnikovih besedah, ki so besede Božje, kruh in vino spremeni v Telo in v Kri Kristusovo? In gdo bi si upal postaviti meje božji vsegamogočnosti?“ To je bilo dosti, da je bil razsvetljen ogoljufani puščavnik, ki je zapodil vsako dvojbo iz spomina in delal ojstro pokoro za svoj greh. Verovati je treba, živo verovati in poterdili bomo, da je prečudnih vzvišenosti, ki so v tej češčenja vredni daritvi, brez števila. Potlej se nam tudi ne bo čudno zdelo, videti, da se množi ta čudež vsako uro, ko se ponavlja na sto in sto krajih presveta človeška natora Jezusova, ki ima, da tako rečem, nekako neizmernost, ketere nima nobeno drugo telo in ketera je prideržana samo njej zavoljo zaslužnja njenega, Najvišemu darovanega življenja. Tako je govoril hudobni duh skozi usta neke obsedene in razjasnil v telesni in neotesani podobi nevernemu judu. (Matthil. in Silv. hist. p. 2. lib. 8. c. 1. tit. 20 Ex. 7.) Ta jud je stal na tergu, kjer je bilo veliko ljudstva in mej njimi imenovana obsedena. V tem času je prišel duhovnik, ki je nesel bolniku sveto popotnico; spremljalo ga je veliko ljudi. Vsi so pokleknili in kaker je treba počastili presveto Rešnje Telo, samo jud se ni genil in ni dal nobenega znamenja češčenja. Ko je obsedena ženska to videla, se je razjezila, k njemu skočila, mu vzela klobuk z glave in ga prav

močno po licu vdarila rekoč: „Ti nesrečnež, zakaj ne počastiš pravega Boga, ki je v tem svetem zakramentu?“ „Kaj, pravi Bog? jej odgovori jud. Ako bi bilo to res, potem bi bilo več Bogov, ker je na vsakem vašem oltarji eden, ko se mašuje.“ Ko je to slišala od hudobnega duha obsedena ženska, berž vzame rešeto, ga vzdigne proti soncu in pravi judu naj gleda žarke, ki prihajajo skozi luknjice, na to ga vpraša: „Povej mi, jud, ali je zato več sonc, ki prihajajo skozi luknjice rešeta, ali je eno samo?“ Jud jej odgovori, da je eno samo sonce. „Toraj, mu zaverne žena, zakaj se pa čudiš, ako se daje gledati včlovečeni Bog v svetem zakramentu, dasiravno nerazdeljiv in nespremenljiv iz prevelike ljubezni, resnično pričujoč na raznih oltarjih?“ To je bilo dovolj, da je bil terdovratni jud osramočen in prisiljen poterditi resnico svete vere. Oh, sveta vera! Žarek tvoje luči je potreben, da ponavljamo z duhovno gorečnostjo: gdo se bo lotil staviti meje božji vsegamogočnosti? Zavoljo velikega zapopadka, keterega je imela sveta Terezija o božji vsegamogočnosti je pravila, da bolj ko so skrivnosti naše svete vere visoke, globoke in nerazumljive našemu umu, tem bolj terdno in pobožno jih je verovala, ker je dobro vedela, da vsegamogočni Bog more storiti še neizmerno več čudeže. Obudi vero, prosim te, in spoznaj, da je ta božja daritev, čudež čez vse čudeže, čudovitost čez vse čudovitosti in da obstoji njena naj večja vzvišenost v tem, da je ne more umeti naša borna pamet. Poln čudenja pogosto in pogosto zdihuj: Oh kako velik zaklad, kako velik zaklad! In ako te ne gane njena čudovita vzvišenost, naj te gane vsaj njena največja potreba.

Ako ne bi imel svet sonca, kaj bi bilo sè svetom? Oh, vsaka reč bi bila temna in strašna, nerodovitna in v naj večji revii. In ako ne bi imel svet svete maše, kaj bi bilo z nami? Oj mi nesrečni! Mi bi bili brez vsega dobrega, polni pa vsega hudega in tarča vsem strelam jeze božje. Neketeri se čudijo, ker se jim zdi, kaker da bi bil nekako spremenil svoje vladarstvo naš dobri Bog. V starih časih je hotel, da so ga imenovali Boga vojskovavnih trum; z ljudmi je govoril iz oblaka sè strelami v roki in je kaznoval po vsi ojstri pravici. Zavoljo enega samega prešuštvanja je dal pomoriti z mečem pet in dvajset tisoč ljudi Benjaminovega rodu. Zavoljo ene same majhine Davidove prevezetnosti, ker je preštel svoje ljudstvo, je poslal tako razsajačo kugo, da je pobrala v kratki uri sedemdeset tisoč ljudi.

Zavoljo enega samega radovednega in nečastitljivega pogleda jih je padlo v divjem morjenji več kot pedeset tisoč Betzamitov. Zdaj pa poterpežljivo prenaša ne samo nečimernosti in majhnih pogreškov, ampak tudi še tako vmazano prešušvanje, še tako hudobno pohujševanje in še tako strašno preklinjevanje, katero meče iz ust veliko kristijanov zoper njegovo presveto ime za vsakó reč. Kako je tedaj to? Zakaj je tako velik razložek v njegovem vladanji? More biti naša nehvaležnost bolj odpustljiva kakor je bila v začetku? Ravno nasproti; naša nehvaležnost je zelo vredna kazni, ker so nam pomnožene tako neizmerne do-brote. Pravi vzrok te občudovanja vredne vsmiljenosti je sveta maša, pri kateri se daruje ta velika daritev, Jezus, večnemu Očetu. Glej sonce sv. cerkve, ki razganja oblake in vedri nebo! Glej nebeško mavrico, ki miri nevihte božje pravice! Jaz sam pri sebi mislim, ako ne bi bilo svete maše, da bi se bil svet vže pogreznil, ker ne bi mogel več nositi velike teže tolikih hudobij. Sveta maša je tisti močni steber, ki ga derži po konci in za to sklepaj iz vsega tega, kako potrebna je ta sveta daritev. To pa še ni dovolj, ako si ne znamo o priložnosti v prid obračati sve-te maše. Zato moramo delati keder smo pri sveti maši to, kar je storil Aljfonz Albukérke *), ko je bil sè svojo morsko armado v smertni nevarnosti v hudi in strašni nevihti. Prijel je nedolžnega otročička, ki je bil na ladiji, in vzdignil ga je proti nebu rekoč: „Ako smo mi grešniki, ta otrok je gotovo brez greha; o Gospod, iz ljubezni do tega nedolžnega prizanesi nam grešnikom sè smertjo.“ Ali bi veroval? Pogled tega nedolžnega otročička je bil Bogu tako ljub, da je nesrečnim, pomirivši morje, strah pred smertjo, ki je bila vže tako blizu, v veselje spremenil. Zdaj pa kaj misliš, kaj stori večni Oče, ko mašnik povzdigne kviški presveto hostijo in mu pokaže nedolžnost njegovega božjega Si-nu? Oh! njegovo vsmiljenje se ne more vpirati pri pogledu Je-zusove neomadežne nedolžnosti in se čuti kakor prisiljeno pomi-riti vse naše nevihte in nam pomagati v vseh naših potrebah. Brez te presvete daritve, katero je daroval Jezus za nas prvič na križu in jo zdaj daruje vsak dan na naših oltarjih, bi bilo ob nas in vsak izmej nas bi lahko rekel svojemu tovarišu: v peklju se bova videla. Da, da, v peklju se bova videla, v peklju. Zdaj pa imamo tako rekoč v roki sveti raj. Treba je tedaj poljubljati naše oltarje, kaditi

*) Obsor. lib. 3. rez. eman.

jih s kadihom in timijanom, še veliko bolj pa jih častiti s prav lepim obnašanjem, ker nam prihaja ž njih tolika dobrota. Ti pa skleni roke in zahvali večnega Očeta, da te je postavil v to prijetno potrebo darovati mu pogosto to nebeško daritev in še veliko bolj ga zahvali zavoljo neizmerne koristi, katero moreš zajemati iz nje, ako mu ne boš samo zvesto daroval, temuč če mu boš daroval s potrebnim namenom, zavoljo keterega nam je dal tako drag dar.

(Dalje prih.)

Moč lepega izgleda.

Neki angleški časopis je povedal pred časom svojim bravcem tole novico, ki bodi sploh priporočena, posebno pa udom tretjega reda.

Mlad gospodič, protestant, razodene svojemu prijatelju, katoličanu, da ga že dalj časa neka notranja sila priganja, naj prestopi v katoliško cerkev. Prijatelj ga začuden popraša, kaj da ga je prav za prav napeljalo k temu. Mladi zemljemerec odgovori: „To je bila čednost in sramožljivost irskih kerščenic“. Preživel sem pred leti nekaj časa na Irskem in tu prišel v marisiketero gostilno. Kerščenice so bile vse revne, toda čedno in prav spodobno oblečene. Bile so najbolj pohlevne in najbolj postrežne, kar sem jih kedaj videl. Veselo so se šalile in razumele tudi šalo. Pa kaker hitro je kateri mojih ljudi — in imel sem neketere prav surove spremljevalce — le količkaj ciknil na kaj dvoumnega, pri čemer so mogle vboge deklice misliti, da napada njih čednost, se jim precej zoblaci jasno čelo in na obrazu se jim bere velika nevolja. Dostojno kaker kneginje zavernejo obledneža z velikim zaničevanjem. Pri tem mi je rekel neki notranji glas: „Vera, ki premore tim vbogim otrokom dati tako veliko spoštovanje in čislanje devištva, stoji visoko nad vsako drugo vero. Mnogo sem videl po svetu, pa nič tako lepega, kar bi mogel primerjati s tim junaštvom vbogih irskih deklic“.

To je pripoznal mladi Anglež in je res kmalu potem prestopil h katoliški véri.

Zmej tistih, ki so bili priče, je berž ko ne le maloketeri spoznal, kako so bile poštene irske deklice deležne tega spreobrnjenja.

Tako ima sveta cerkev tudi svoje mutaste pridigarje in besede: „Pojdite po vsem svetu in učite vse narode!“ — se dajo mnogo širje obrniti, kaker se navadno misli. Zgled je velik govornik, in vsakedo je misijonar ali za kraljestvo božje ali za satanovo. O da bi si vsi tretjeredniki, posebno pa kerščanske device, ki so v tem redu, to dobro k sercu vzele.

E.

Kerščanskim poslom.

I. O NJIH STANU

3. Delati je častno.

1. Človek je rojen, da dela; delati je Bog zapovedal. «V potu svojega obraza boš jedel kruh», je dejal Bog človeku, gredočemu iz raja. Celih šest dni v tjednu je odločenih delu, le eden počitku. Sv. pismo povsod zahteva, da delaj, graja pa in obsoja lenobo. «Delaj pridno, kar more storiti tvoja roka. Delo bogati, lenoba in prazne besede prinašajo vboštvo».

2. Sv. pismo hvali delo. Le berimo, kako lepo govori o pridni gospodinji. «Kje najdeš verlo gospodinjo? Taka je veliko vredna. Pripravlja volno in lan. Vstaja zgodaj, in skerbi za domače in posle. Veseli se svojega dela, in še pozno v noč ji luč gori. Skerbi za njivo in vinograd, v rokah pa ima preslico. Rada vbogajme daje, in pomaga siromakom. Ne boji se zime, ker so vsi njeni ljudje dobro opravljeni. Dela odeje in beli platno. Bdi nad življenjem v hiši, in lena ne je kruha.»

3. Izveličar hvali zvestega delavca rekoč: «Pojdi v veselje svojega gospoda». Lenega hlapca pa meče v najgostejšo temo. Delavce, postavajoče na tergu, kliče v vinograd. Sv. Pavel je v Korintu po dnevi pridigal evangelij, po noči je pa delal pregrinjala (šotore). Zato piše: «Prizadevajte si, da tiho živite, svoje delo opravljate, in z lastnimi rokami delate». Na dru-

gem kraju pa: «Naložili smo vam, da kedor ne dela tudi ne jej. Slišali smo namreč, da neketeri izmej vas nemirno žive, brez dela postopajo, in prazne stvari počenjajo. Take rotimo v gospodu Jezusu Kristusu, naj mirno delajo, in jedo svoj kruh». Apostolj tudi ostro kara ženske, «ki hodijo iz hiše v hišo, berbljajo in ne delajo».

4. Svetniki so radi delali, in najbolj so se bali lenobe. Lep zgled v tem ti je kraljična sv. Elizabeta. Sè svojimi rokami je čedila siromake, vmivala jih in obvezovala. Pregnana v borno kočjo je prela za vboge. Bolnikom je kuhala in postiljala.

Delati je častno. Kedor dela, izpolnjuje zapoved božjo. Kedor dela, obljubljeno mu je plačilo v nebesih. Zvestega delavca vsakedo čisla in spoštuje. Posli, ki delajo pošteno in vestno, so lepota svojega stanu. Iščejo jih, radi jih imajo, obilno jih plačujejo, časte jih. Delati nikoger ne bodi sram. Delo je človeku čast in poštenje.

4. Delo osrečuje, varuje hudega.

1. Starodavni rimski zdravnik pravi: «Največ žalostnih in nesrečnih ljudi sem našel mej tistimi, ki ne delajo». Delo je človeška potreba. Ako človek nima dela, je nezadovoljen, čmerikov. Ni žalostnišega, kakor je človek, ki stoječ, gredoč, sedeč, ležeč ne ve, kaj bi, ali ki se z malenkostmi kratkočasi in dragi čas vbija. Leta, meseci, dnevi, ure našega življenja so štete, in ves ta čas življenja našega je odločen delu. Vsaki delaj po svojem: ti z glavo, ti pa z roko, a delati moraš. Delo osrečuje. Keder si bogat, pa ne delaš, si vbožček. Delavcu tekne jed, spi sladko, in kader končuje delo za zmirom, ga čaka plačilo pri Bogu.

2. Delo te obvaruje veliko hudega. Lenoba je mati hudobe. «Lenoba te uči veliko hudega», terdi sv. pismo. Kedor ne dela, njemu hodijo na misel vsakeršne malopridnosti. Žalosten primer je David, ki je pal ko je bil brez dela v strašne pregrehe. Količko hudega še dandanašnji ne prihaja iz lenobe! Delo varuje človeka mehkužnosti, raskošja. Srečen tisti, ki nima časa hudo misliti in hudo delati. O lenuih govori sv. pismo: «Napuh se jih je polastil; polni so krivice in brezbožnosti; hudoba je prederla iz njih mehkužnosti; prepustili so se poželenju svojega serca». Ker je človek od mladega nagnen na hudo, zato mu je Bog odmenil delo.

3. Ljubi posli, veselite se, da ste v služecem in delavnem stanu. Imate odločeno delo. Izpolnjujte postavbo božjo, ki je volja

njegova. Delate li koristno od jutra do večera : na večer vam vest ne očita, da ste dan potratili. Trudni ste, hitro zaspate, spite brez hudih sanj. Delo vas varuje strasti, norosti, greha. Delo vam zagotavlja dušno zveličanje, pripravlja vam plačilo v nebesih. Zato-rej se ne pritožujte nad svojim stanom ; to pa tudi veste, da v nobenem stanu same rožice ne cveto.

5. Bog ljubi in časti posle.

1. B o g posebno ljubi, varuje in časti služeči stan. V stari zavezi je dajal zapovedi, kako imajo gospodarji ravnati s posli. Sv. pismo opominja, da imamo vsi Gospoda v nebesih. «Ni li Gospod, ki je tebe (gospodarja) vstvaril, vstvaril tudi tvojega hlapca? Zato ne zaničuj posla». Bog tirja, da gospodarji morajo biti poslom pravični in dobri. «Ako imaš zvestega posla, naj ti bo tako drag, kakor si sam sebi. Imej ga kakor brata». Bog naravnost zapoveduje, da posla ni smeti žaliti brez vzroka. «Ne žali si služabnika, ki ti dela zvesto in pošteno, in ki se za te daruje». Gospodstvo nima poslov samogoltuo izrabljati, ampak jih ljubiti. «Dober posel naj ti bo tako ljub, kakor tvoja duša». Sočutje in vsmiljenje imej ž njim, tudi keder ga odpuščaš. Pomagaj mu staremu bolnemu, zapuščenemu. Pokaži, da imaš serce zanj.

2. Takisto govore sv. a p o s t o l j i. Sv. Pavel zahteva, da se ima dobro skerbeti za posle. «Kedor za domače ne skerbi, je vero zatajil ter je hujši od pogana». On tirja, da posle naj svari gospodar ljubeznivo. «Opominjajte svoje posle v duhu krotkosti in premišlujte sami sebe, da vidite, kako vtegnete tudi sami pasti v teiste slabosti». Naglašja, da «vsi smo eno v Kristusu». Naposled opominja gospodarje, naj «bde nad dušami svojih poslov, in pomislijo, da jim bo odgovor dajati od tega.»

3. C e r k e v se je od nekdaj potegovala za vbogi, delavni, služeči stan. Borila se je zoper sužnost, ter je določila pravice in dolžnosti mej gospodarji in posli. Čudovito je, kar je storila katoliška cerkev za blager poslov in človeštva. Sv. Jeronim, sam v puščavi, misli na posle. Piše namreč : «Ako gospodar in gospodinja tako vladata svoje posle, da bodo v njih spoznavali bolj očeta in mater kakor pa svoja zapovednika, bodo posli bolj natančno izpolnjevali svoje dolžnosti: zakaj pokorščina iz ljubezni je boljša od pokorščine iz strahu». Sv. Avguštín govori prav resno : «Ti nisi neomejen gospod svojega hlapca. Ti si prav tako hlapec

in služabnik božji kakor on. Kako moreš zaničevati svojega posla? Mari ker tebe potrebuje? Ti potrebuješ njega še bolj, zakaj ti ne moreš vsega sam storiti, kuhati, prati. . . .» Sv. Frančišek Saleški opominja, da na poslih ni treba zmirom gledati zgolj napak, da je treba videti tudi, kar imajo dobrega na sebi, izpodbujati jih, in semtertja pohvaliti. Keder ga moraš posvariti, pogrej ta svarila prej na ognju ljubezni, da izgube terdobo». Zlasti pa opominjajo sv. očetje, naj gospodarji skerbe za dušno zveličanje svojih poslov. Resnovito pravi sv. Tomaž Vilanovski: «Ne reci: poslu dam jesti, piti, plačam ga: kar pa dušo zadeva, naj sam gleda; jaz mu nisem ne škof, ne župnik. Resnično ti povem: oster odgovor boš dajal».

4. Cerkev ni le tako govorila, je tudi delala: skerbela je za dušni in telesni blager poslov. Sv. Janez Zlatousti je v spridenem Carigradu posle zbiral; pomagal jim je, tolažil jih, pa varoval greha in pogube. Cerkev je poslom od nekdanj napravljala družbe, vstave, zavetja, oskerbišča, popravišča, v katerih so se izgubljene sirote poboljševale. Sploh je vedno prav materino zanje skerbela.

6. Jezus zgled služočemu stanu

1. Jezus Kristus, torej Bog sam, je hotel biti poslom podobna. To je resnica, to je čudež kerščanstva. Izveličar je vedel, da je največ ljudi poslov; zato je stopil v stan poslov. Sam je rekel: «Nisem prišel, da mi strežejo, ampak da strežem». Hotel je biti, dasi tudi kraljevskega rodu, vender iz služočega stanu, «tesarjev sin» in potem je vse vravnaval. Matere, skerbnika, apostoljev, učencev, si ni volil iz velikašev in bogatašev sveta, ampak iz vbogega, delavnega, služočega stanu. Mati mu je bila dekla, Jožef tesar, apostolji ribiči, učenci delavci.

2. Izveličar je vedel, da je največ poslov vbožnih. Zato je bil tudi sam vbog. Le poglej v hlev betlehemski! Noben otrok se vbožniše ne rodi. Ni stola, ne mize, ne postelje; zima je a nobene peči; temna noč in nobene luči. Jasli, malo slame in sena, tu oslič, tam volič, ki mu delata družbo — v plenice povitemu. Recimo, da si vboga dekla; stariši so ti zgodaj pomerli; vboga si šla z doma na tuje, v službo. Služiš pri majhini gospodi, kotiček imaš pod streho. Vidiš, ti vender nisi tako vboga, kakor je bil tvoj izveličar v Betlehemu. Vbog je bil v Betlehemu, vbog v Egiptu, vbog v Nazaretu. Izročilo terdi, da je v Egiptu 7 let pre-

bil v kleti. Izmej mest v Galileji si je izvolil najmanjše, v mestecu ne palače, temuč borno kočo.

3. Izveličar služi in dela vbog do 30. leta. Le 3 leta je odločil očitnemu učenju. Vsem verstam poslov je dal zgled. O t r o k je služil in delal kaker hlapec ali dekla; pomagal je materi, pometal je, hodil po vodo, kuril peč, doma bil, hišo varoval, vse je storil, kar se mu je reklo Najniža; najtežja opravila so mu bila najljubša. Ko vzraste pomaga očetu v tesaruici ko r o k o d e l s k i u č e n e c, dela z oblom, kladivom, dletom, žago in tako si je služil vsakdanji kruhek. Čemu? Da je dal poslom zgled, da je pokazal, kako Bog časti njih stan, da bi bili posli zadovoljni in veseli sè svojim stanom. In da bi vsemu svetu pokazal, kako naj se ima, da bo srečen. je vzel pri zadnji večerji v posodo vodo, se prepasal, pokleknil pred vsakega svojih grešnih učencev, tudi pred Judeža, pa jim noge umival. nato je dejal: «To sem vam zgled dal, da tudi vi drugi drugema storite, kaker sem jaz vam storil».

4. Kader ti bo delo pretežko, gospoda prevbožna, jed pre-slaba. plačilo premajhino, izba pretesna. hiša pretiha — poglej v betlehemiški hlev, pojdi v Egipt, ozri se v hišico v Nazaretu, stopi v Jožefovo delavnico. Želiš si dobre službe, velikih mest, zanikerne gospode, veliko veselichenja, pa malo dela; češ več prostosti, več neomejenosti, lepše obleke, nedovoljenega znanja — vbogi posvetni otrok! pojdi in poglej, prosim te, svoj zgled.

P. Celestin Fošner,

duhovnik 1. reda sv. Frančiška pri Sv. Trojici
v Slovenskih Goricah na Štajerskem.

(Dalje)

Duša človeška je od prvega trenutka njenega bistva nevmerjoča, vstvarjena za večnost, in od Boga odločena za z v e l i č a v n o, s r e č n o večnost. Nevmerjočnost ji je pristvarjena, zveličanje si more pridobiti z milostjo božjo in z lastnim trudom in sodelanjem z milostjo božjo. Satan išče pa to milost božjo nam odtegniti in lastni trud in sodelovanje zabraniti na trojni način:

1. Pred rojstvom išče in skerbi, da bi se otrok m e r t e v narodil, da bi mu večnost ne bila srečna, zveličavna. Satan zato skuša moža v jezo napeljati, da svojo ženo hudo ima, jo pretepa, jo žali in s težkim delom preobklada. Skuša pa tudi ženo, da težko vzdiguje, nosi, teka in druga za življenje otroka nevarna dela opravlja. — Kolik odgovor pred Bogom, če mož ali žena v takem stan u nista prav previdna!

2. Po rojstvi želi satan doseči, da otrok brez sv. kersta vmerje. Š v. kerst je vsakemu človeku tako potreben, da tudi majhin otrok brez njega ne more Boga uživati — zveličan biti. Satan dobro vé, da je človek v izvirnem grehu rojen — kot otrok jeze božje, služabnik hudičev — zategadelj sv. cerkev zapoveduje, da duhovnik, preden kerstijo, hudiča zarotijo in ga od rojenca pregnati morajo, da sv. kerst ne zabrani in ne moti. — To satan vse prav dobro vé, zato išče sè svojo zvitostjo, da bi otrok brez kersta vmerl. Slabo življenje rojenca išče vgasnoti, mater napeljava, da je neprevidna, otroka na tla pasti pusti, da ga k sebi v posteljo vzame in ga v spanji zaduši, — da več dni otroka ne prinesejo k kerstu, da bi le poprej vmerl. — Pri našem Gašparji je dosegel, da je sestra otroka v velik kožuh zavila, in po temi gredoč premalo pazila, ter je tako otrok iz kožuha v debeli sneg padel, kjer bi bil lahko brez sv. kersta zmerznil. — Ker je tedaj sv. kerst za zveličanje vsakega človeka neobhodno potreben. nevarnosti za sv. kerst pa so po zvitosti hudičevi tako velike, zato sme v sili vsak človek kerstiti. —

3. Po sv. kerstu gleda satan na vsako priložnost, da bi otroku škodoval. Ko hoditi in govoriti začne, išče, da se mu po zapeljivih ljudeh kerstna nedolžnost vniči in trud z milostjo božjo delati za večno zveličanje zabrani. Kaker je Bog vsakemu otroku angela dal za variha, ravno tako mu tudi pekel hudiča odloči, da ga pogubi. In ta njegov sovražnik išče stariše in druge napeljati, da mu z besedami pa tudi v djanju pohujšauje dajejo, da ga dražijo k jezi, zapeljejo k laži. Če se hudiču drugače ne posreči otroku kerstno nedolžnost vničiti, gotovo to doseže s tem, da stori, da je mati preveč usmiljena, in svojemu otroku iz slepe ljubezni vse pregleda, ga nikar ne svarí in pri nepokornosti in vidni hudobiji nikar sè šibo ne kaznuje. „Šiba novo mašo poje“ pravi slovenski pregovor, keterega so naš pokojni gospod škof Slomšek pred otroki pogosto izrekli. In v sv. pi-

smu v pregovorih Salamonovih veli sv. Dah X, 13: „pri modrem se najde na ustnicah modrost, šiba na herbtu pa pri tistem, kteremu na pameti manka“, in XIII, 24: „gdor šibo špara, sovraži svojega sinu; kedor pa ga ljubi, ga vedno v strahi ima“, in XXII, 13: „Otroku ne odtegni straha; če ga kaznuješ sè šibo, ne bo zategavoljo vmerl“.

Gašparjevi stariši so si v Prihovi drugo kmetijo kupili. Pri preselitvi so Gašparja v kad položili in na voz djali, in da bi mu dolg čas ne bilo, mu pridenejo v kad starega mačka za tovariša. Oh! Bog daj norcem pamet! v kaki veliki nevarnosti je bil Gašpar! Njegova mati pravijo, da če Bog hoče, da Gašpar vmerje, mu ga radi darujejo, zato mu tudi koz nestavijo. V veliki nevarnosti je bil Gašpar, kadar se je v mlakah kopal, pa bolj še, ko se je v hudi zimi na ribniku po ledi dersal in oče mu škornje izujejo in domov nesejo, pa vrata zaprejo in zaklenejo, in Gašper mora bos na ledi ostati. — Enkrat ga hoče velika svinja raztergati, komaj ga sestra reši; tudi zdvijana krava ga na rogeh nosi delj časa, potem pa ga v germovje buhne; znamenje od tega so P. Celestin nosili celo svoje življenje.

Da bi hudi duh dosegel svoj namen, zabraniti čast božjo in zveličanje ljudi, hoče, ker drugači ne more speljati, da bi se Gašparju vničil jezik, s katerim bo kedaj kot duhovnik besedo božjo oznanjeval, in persti, s katerimi bo najsvetejšega Boga v presv. Rešnjem Telesu deržal in ljudem delil pri sv. Obhajilu, zato tedaj Gašparja nagiba, da naj ob silno hudem mrazu perste in jezik na zmerzujeno kolesno železo, šino, položi: in kar hitro mu jezik in persti primerznejšo na železo, in jih more le s tem odtergati, da koža od jezika in perstov na železu kaker prilepljena ostane. — Zavolj svoje muhaste glave — živ je namreč bil in nepokojen kakor leverica na drevesi — je Bog dopustil, da je prišel tolikokrat v težave, tudi v smertno nevarnost, ali zavoljo goreče ljubezni do svojih starišev mu je Bog dal dolgo življenje. Mati njegova so bili bolehní, in mu nekđaj rečejo, ko njegovih muh nemorejo več prenašati: „Gašpar, ti si zmirom tako terdoglaven in muhast, da bi te vedno morala tepsti, ali saj vse nič ne pomaga; bolehná sem, in te ne bom več dolgo tepla“. Na to pa Gašpar kot res še nepopačen otrok odgovori: „O mati, Bog daj, da bi me še prav dolgo tepli“.

Kó je bil Gašpar že deset let star, še ni hodil v šolo, ali neka zelo čedna in pridna deklica, sosedova, mu reče: „Gašpar,

ti se moraš učiti, da boš znal brati in pisati, če hočeš kedaj kaj biti“, in Gašpar jo prosi, naj ga ona uči, kar tudi rada stori. V nekih tjednih Gašpar že zna za silo brati in pisati, ker je glavo imel zelo dobro, pa je bil tudi že dovolj velik in pameten. — Očeta prosi, naj bi mu evangeliij kupili, in res gredo oče v Celje k knjigarju, in kupijo evangelijske bukve — pa nemške — kar Gašpar celo nič ni razumel; oče tedaj gredo nazaj k knjigarju, blizu deset ur daleč semtertje, vendar knjigar nemških bukev neče nazaj vzeti in pravi očetu: da fant se naj le taja učiti, zdaj je tako vse le tajič, posebno če kedo k soldatom pride, keder tam tajč ne ve, ga le sujejo in bincajo in mu norca kažejo. Tako je tedaj Gašpar prisiljen, nehote se nemški učiti, kar mu pa ni gladko teklo, ker nemškega učitelja ni imel, sosedova pridna deklica pa tudi nemški ni znala. Vender: „človek obrača, Bog pa oberne“, pravi že stari pregovor, in pri našem Gašparju je res Bog obernel. Celo kake majhine nenavadne reči se gospod Bog posluži, da izpelje svoje namene. Nezapopadljiva so, o Gospod, tvoja pota!

Močen in živ, ker zdrav, je bil že Gašpar; zato dobi pri svoji občini prvo očitno službo: izvoljen je namreč za občinskega svinjskega pastirja. — Če je kedo za kralja kakega ljudstva izvoljen, vendar nima tolikega veselja, kaker mladi Gašpar kot občinski svinski pastir. Ni bil on zgubljeni sin, in z mekinami v svinjskih koritih si on ni želel želodca nadevati: ali zelo veliko ljubezen je on imel do svinj, kaker da bi njegova lastina bile; saj so tudi bile njegovi skerbi izročene. On jih šteje in šteje po pet in deset krat, on jih kliče in vabi in jih goni na boljšo pašo, se ze vsemi prijazno pogovarja, jih boža in tolaži, nobene nigdar ne tepe. išče v koruzi gnjile buče ali tikve in jim jih daje, res lep zgled dobrega pastirja. Svinje pa ga tudi poznajo kot pastirja, ter mu prijazno in hvaležno hrohajo; nekega dne mu tudi njegove skerbi hočejo zljajšati, zato si, ko on ravno ni blizu, grejo same v koruzo po gnjile tikve. Dišale so jim pa zdrave in tolste še bolj, kaker gnjile, zato le vsaka po tolsti in veliki buči z rilcem seže; to je bilo gibanje! vsaka hoče nekaj imeti, če ne tikve, vender en ali dva roga koruze z zernjem, in vse, vsaka se svojim deležem hiti domov v vas. Kmetice vriskajo in se kregajo nad občinskim pastirjem, ter z zobmi škripljejo, ker si vsaka misli, da so svinje v njeni koruzi bile in toliko škode naredile. Narbolj se pa jezi oče Gašparjev,

ter sam s seboj na ves glas govori: zdaj nevem, kaj bi ž njim? res ni za nič, še za svinje pasti ni! Sam Bog mi pamet razsveti, da bi spoznal, kam bi ga porinil, doma ga nemorem več imeti. — Dobro, zdaj že vem! v mesto ga bom dal, v visoke šole, tam se naj pameti uči! Oče stopi v hišo in zakliče: mati, jutre prav za rano pripravi zajutrek, jaz grem z Gašparjem v mesto! Gašpar še od tega nič ne ve. Ko je bil zvečer zavolj svinj in tikve še prav dobro pokregan, gre spat. Zjutraj prav za rano ga oče zbudijo: Gašpar, hitro vstani, greva v mesto! Gašpar je hitro po konci in pripravljen. Po zajutreki vpraša Gašpar priljudno: oče, kaj pa bova v mesti? — Doma nisi za nič, še za svinje ne, tam na visokih šolah se boš pameti učil! To je bilo veselje za Gašparja! želje njegove se dopolnijo, učiti se hoče, skerbno učiti, da bo znal enkrat sam učiti druge. Med tem, ko so svinje nosile tikve domov in ljudje Gašparja zmerjali, ga Bog pokliče na svoj posel. Res: „Človek obrača, Bog oberne“.

(Dalje prih.)

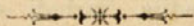

Dvestoletnica blažene smerti.

V Paré-le-Monialu (Paray-le-Monial) na Francoskem so praznovali letos meseca septembra veliko slovesnost. Minilo je namreč 200 let, ko je od Boga zelo oblagodarjena devica, blažena Marjeta Marija Alakók, sklenila svoje sveto življenje, povžito od ognja pokore, gorečnosti in ljubezni.

Kaker je znano, se je tukaj začela pobožnost do presvetega serca Jezusovega, kateremu so sv. oče papež Pij IX. leta 1873 darovali celo katoliško cerkev in leto kesneje preč. naš generaljni minister še posebej trojni red sv. Frančiška. Sedanji papež Leon XIII. so pa za ta kraj privolili samostanski cerkvi redovnic sv. Frančiška Sal. odpustek svetega leta, ki se je obhajal letos od 8. septembra do 1. novembra. V ta čas pride tudi praznik blažene Marjete, 25. oktobra, in dan njene smerti, 17. oktobra (1690). Tukaj se ji je tudi prikazal sv. Frančišek Ser., 4. oktobra 1686, in ji je ostal vodnik v življenji in terpljenji, ona pa njegova goreča častivka in učenka do smerti.

E.

Vaja v ponižnosti.

(Priprosto prestavljeno delce Njib Svetosti Sv. Očeta Papeža
Leona XIII. „La pratica dell' umiltà.“)

(Dalje.)

XXIII. Ako ti pride kaka zopernost, zahvali Boga, kateri ti jo pošlje za tvoje boljše; pomisli da si zaslužil še več, ter da si nevreden vsake tolažbe; lahko prosiš Boga da te od nje reši, ako njemu dopade, drugače pa ga prosi, da ti da moč to britkost prenašati se zasluženjem. V terpljenju ne išči zunanje tolažbe, posebno keder razumeš, da ti ga je Bog poslal, da se ponižaš in da potlačiš svoj napuh; reci takrat z Davidom: „Oh kako je za me dobro, o Gospod, da si me ponižal, zato da se naučim tvoje zapovedi.“ (Psal. 118, 71.)

XXIV. Iz ravno tega vzroka se nikar jeziti, in naj se ti ne gnjusi, ako ti dajo jedi, ki ti niso všeč; obnašaj se kaker vbožci Kristusovi, kateri radi jedo, kar se jim da, in še se sè vsem sercem zahvalijo Previdnost božjo.

XXV. Ako kedo slabo o tebi govori, ako tvoje življenje prerešeta in nič dobrega ne najde, in to morda tisti, ki ti je podložen ali pa bolj ko ti potreben posvarjenja, nikar se jeziti, temuč pohlevno sprejmi opombe, ketere ti da, ter pred Bogom dobro premišljuj svoje življenje, s terdnim prepričanjem, da moreš vsaki hip grešiti, ako te božja milost ne obvaruje.

XXVI. Ne želi, da te kedo posebno nad vse druge ljubi. Ljubezen je od volje odvisna, ketera volja je vstvarjena za dobro, zatoraj je biti ljubljene in biti spoštovan ena sama stvar; želja pa, da bi te drugi nad vse spoštavali, se ne more združiti z odkritoserčno ponižnostjo. — Oh kako ti bo koristilo, ako se boš po tem ravnal. Tvoja duša, ne hrepeneč po ljubezni posvetnih reči, se bo skrila v presvete rane Kristusove; tukaj, v presvetem Sercu Jezusovem, bo občutila neizrekljive nebeške sladkosti, ker kedar se ona iz ljubezni do Jezusa odpove posvetni ljubezni, bode vživala božje sladkosti, ketere ji ne bi Bog dal, ako bi se zanesla na pozemeljske tolažbe, ketere ne morejo biti nigdar združene z onimi. Tudi se bo mogla duša obrniti k

Bogu in v misli na njegovo navzočnost počivati v Njemu. Naposled, ker ni na tem svetu lepši reči ko ljubiti in ljubljen biti, ako se boš ti temu odpovedal zavolj Boga, bo tvoje serce njemu predraga žertev, tebi jako zaslužna; ne boj se pa, da se potemtakem ljubezen do bližnjega ohladi, na ta način ga boš ljubil celo popolnoma, namreč brez svoje koristi; ljubil ga boš le zaradi dopadajenja, katero napraviš Bogu.

XXVII. Vsa svoja dela opravi prav marljivo in natančno, ker gdor dela raztreseno in hitro, ni ponižen; ta je zmirom v strahu da vmanjka tudi v najmanjših stvareh. Iz ravno tega vzroka se derži občnih pobožnih vaj in ne nenavadnih; ker kaker prevzetni išče samo te zaradi pohvale, tako najde ponižni dopadajenje le v onih.

XXVIII. Prepričaj se, da nisi dober svetovalec samemu sebi, zato ne zaupaj v svoje terditve, ki izhajajo iz pokvarjenega dna. Iz tacega prepričanja se posvetovaj zmirom s kakim modrim in vestnim človekom; ter raje sledi svête boljih ljudi kaker pa svoje.

XXIX. Tudi ako si dospel do visoke stopnje v milosti in čednosti, ako imaš dar molitve, ako bi bil preživel tudi tisoč let v nedolžnosti in goreči pobožnosti, bodi venderle v strahu in ne zaupaj samemu sebi, posebno kar se tiče sv. čistosti. Spominjaj se dobro, da nosiš v sebi nevsušljiv vir grehov, da si neizrečeno slab, nestanovit in neveren. Zatoraj bodi jako pazljiv; derži zaperte svoje oči, da ti tisto, kar želiš videti, ne omađeža duše; ogiblji se grešnih priložnosti, in nepotrebnega občevanja z drugim spolom; kedar je pa potrebno, zaderži se boječe in sramožljivo. Naposled, ker brez milosti božje ne moreš nič dobrega storiti, prosi Boga, da ti bode milostljiv in da te nigdar samemu sebi ne prepusti.

XXX. Si li dobil od Boga dar učenosti, morda celo sloviš ko tak po svetu? Oh spoznaj se za kar si v resnici, prepričaj se namreč o svoji slabosti in malenkosti, ponižaj se do otroka; in nikar se veseliti, da te drugi hvalijo, tudi ne hrepeneti počasteh, ketere celo odganjaj od sebe.

XXXI. Ako ti gdo kako krivico stori, ali te jako razžali, namesto da se nanj jeziš, vzdigni oči proti nebesam h Gospodu, kateri je tako modro odredil v svoji neskončni in ljubeznjivi previdnosti, da ti to služi na zadoščenje tvojih grehov, ali pa da se tvoj napuh s poterpežljivostjo in ponižanjem pokonča.

XXXII. Keder se ti ponudi priložnost bližnjemu v malih potrebah postreči, poprimi se je radostno in ponižno, kaker da bi bil služabnik vsih. Ta vaja ti bo nakopičila zaklad čednosti in milosti.

XXXIII. Ne vtikaj se v reči, ketere tebi ne spadajo, in od kterih ne bodo terjali računa od tebe ne Bog ne ljudje; ker gdor se v take reči vtika, pokaže da nosi v sebi skrito prevzetnost in sebi in drugim napravlja mnogo nadležnosti nemira in raztresetnosti. Ako boš pa samo na se in na svoje dolžnosti gledal, boš našel vir miru in pokoja po tistem lepem izreku Tomaža Kempčana (b. III. p. 25): „Ne vtikaj se v to, kar ni tebi zročeno; potemtakem se boš redko in malo znemirjal.“

XXXIV. Ako storiš kako veliko djanje zatajevanja, prepričaj se dobro, da to delaš samo iz tega vzroka, ker se ne pristoji grešniku, kakeršen si ti, živeti po svoji volji, in ker si toliko Bogu dolžen zaradi svojih grehov. Hrepenenje po slavi bi ti vso zaslugo pokvarilo. Pomisli da ti je spokorno življenje tako potrebno, da vkrotiš svoje strasti, kaker je potrebna berzda silnemu konju.

XXXV. Ako te v nadlogah in ponižanju napade nepotepeljivost in žalost, zoperstavlaj se jima jako, ter se spomni, da si si veliko več zaslužil terpeti se svojimi grehi. Pokloni se neizmerni pravici božji ter spoštljivo sprejmi njene vdarce, studenec miloserčnosti in milosti. Oh, da bi ti mogel zapopasti, kako oni koristijo v tem revnem življenju, gotovo bi se ves vdal v božje roke. Reci večkrat se sv. Avguštinom: „Tukaj, o Gospod, v tem življenju žgi in reži, kar hočeš, tukaj mi ne prizanesi. samo da mi v večnosti prizaneseš in odpustiš!“ Zoperstavljati se nadlogam pomeni vpor proti pravici božji; pomeni zametati kelih, keterega nam Bog ponuja iz same miloserčnosti, kelih iz keterega je on prvi hotel piti, akoravno je bil sama čista nedolžnost.

XXXVI. Ako se po naključbi v čem pogrešiš, zaradi česer te drugi zaničujejo, obžaluj se vsem srcem to razžaljenje božje in slabi zgled, keterega si dal svojemu bližnjemu. kar se pa tiče zaničevanja, sprejmi ga od Boga ko sredstvo v zadoščenje za tvoj pogrešek, in da se ponižaš in vterdiš v čednosti. Ako te boli serce zaradi zaničevanja, véruj mi, da nemaš prave ponižnosti, in da si še ostrupljen od napuha. Prosi prav goreče Boga

da te ozdravi in reši; zakaj ako se te Bog ne vsmili, boš gotovo padel v druge prepade.

XXXVII. Ako se ti zdi kak tvoj tovariš ničvreden, ne misli na njegove slabe lastnosti, temuč na dobre, bodisi natorne ali čeznatorne, s katerimi ga je Bog obdaril, in zaradi katerih je vse časti vreden. Vsaj to boš našel v njem, da je namreč stvar božja, da je odkupljen z neprecenljivo kervjo Kristusovo, da je kristijan zaznamenan se svetlostjo božjega obličja, da je duša, ketera more posesti Boga na veke, in morda izvoljena v skrivnem svētu božje previdnosti. Kaj so morda tebi znane milosti, ketere je Bog razlil nad njegovo serce, in ketere derži še za njega prihranjene? Najbolje sicer bi bilo slabe misli brez družega precej od sebe odgnati.

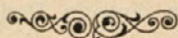
XXXVIII. Kedar te gdo hvali, namesto da se veseliš, bodi v strahu, da bo ta slava edino zasluženje za tisto malo dobrega kar storiš. Spoznaj v sercu svoje vboštvo, zaničevanja vredno, ter precej preseči govor, ne, da si na tak način večo slavo pridobiš, kaker delajo prevzetni, temuč z neko sveto pazljivostjo, tako namreč da se ne bo moglo več misliti na tvoje dobro delo. Ako bi pa kaj tacega ne mogel storiti, oberni naenkrat vso čast in slavo Bogu, rekoč z Baruhom in Danielom: „Tebi o Gospod naj bode slava za vsako pravico, nam pa osramočenje v naše obličje“. Bar. 1. 15.

XXXIX. Koliker morajo biti tebi nasprotni časti, toliko moraš biti zadovoljen za pohvale, ketere pridejo družim; ali tudi ti jih moraš častiti, koliker ti dopusti odkritoserčnost in resnica. Nevošljivi ne terpijo, da se drugi hvali, ker cenijo, da se na tak način njih hvala pomanjša; zato tudi v govorjenju veržejo sem in tje kake pol besedice, kak dvojljiv miglje, samo da tako pomanjšajo zasluge in pohvale, ki se dajejo kaki osebi. Ali ti jih ne posnemaj, temuč hvali bližnjega, ker tako hvališ Boga za darove, ketere mu je podal, in za dobro, katero mu po njih pride.

XL. Kedar slišiš opravljevca, naj ti bode žal, ter premišluj, kako bi mogel opravičiti to njegovo slabost; ali od druge strani moraš braniti čast tiste vboge osebe, ketera se tako gerdó opravlja; zaderži se pa tako, da bo tvoja obramba prava obramba in ne še huja obtožba. Govori namreč zdaj o lepih lastnostih, zdaj o časti, katero vživa od družih, in tudi o spoštovanju, katero imaš ti do njega; oberni tudi govor, ali pa na kak drugi način pokaži svo-

jo nezadovoljnost in žalost zaradi tacega opravljanja. Takó boš naj pred koristil samemu sebi, potem pa tudi opravljevcu, kaker tudi poslušavcem in tistemu, ki se opravlja. Ako bi se pa ti brez premagavanja samega sebe veselil nad ponižanjem svojega bližnjega, in bi ti bilo žal, ako za drugi povišavajo, oh koliko bi ti takrat še manjkalo, da zadobiš neprecenljivi zaklad ponižnosti!

XLI. Ker je v bogoljubnem življenju neizmerno koristno, ako nas gdo opominja na pogrške, spodbujaj tistega, kateri ti toliko dobroto dela, naj nadaljuje, napreduje tak posel. Keder boš njegove opomine veselo in hvaležno sprejel, spolni jih ne samo, ker so ti koristni, ampak veliko več, da s tem dokažeš, da niso zastoj prijateljevi trudi, in da ti dopade njegova dobrovoljnost do tebe. Prevzetni, tudi ako se popravi, vender neče da se misli, da sledi opomine, celó jezno se derži in napeto; pravi ponižni se pa veseli, keder se podloži drugim iz ljubezni do Boga, ter ceni modre svête, kaker od Boga došle, naj mu pridejo na en način ali na drugi.

Zahvala za vslišano molitev.

Iz Primorja.

S hvaležnim srcem naznanjam kerščanskemu svetu, kako vsmiljena in dobrotljiva je naša ljuba gospa presv. serca do vsakega, kateri se k nji zateče.

Bil sem v silno hudih stiskah in nadlogah, dušnih in telesnih, preganjan, obrekovan od svojih tako, da sem že mislil, farizeji in pismouki časa Kristusovega so se ponovili, da preganjajo cerkev in kristjane. V tih stiskah sem se obernal k naši ljubi gospe, ter obljubil 9dnevnicu nji h časti obhajati, in ako me vsliši ter reši iz toliko nadlog, hočem njeno dobroto in vsmiljenje očitno naznaniti po Cvetji. In glejte! nisem še druge 9dnevuice dokončal, že so se nasprotni duhovi polegli, mir je začel vladati med nami in vse je bilo dokončano, tudi telesna bolezen se je zboljšala. Nili to sad vsmiljenja naše ljube gospe presvetega serca Jezusovega? Gotovo! Zato rečem še enkrat: Serčna hvala in zahvala naj bo zdaj in na vekomaj naši ljubi gospe presv. Jezusovega serca. Svetujem ųpa tudi, kateri je v

stiskah, naj se zateče k Mariji, naši ljubi gospé, in pomagano mu bode.

J. K.

Iz R. na Goriškem.

V večo čast in slavo presv. Trojici. Mariji preč. Devici. sv. Jožefu, sv. Antonu in drugim svetnikom nazuanjam, da sem bila vslišana v svojih prošnjah, ko so mi zadnje tri mesece oboleli trije otroci, po mojem mnenju prav nevarno. Prosila sem ljube-ga Boga in Njegove svetnike in na moje veselje so vsi trije ozdraveli. Tudi v eni drugi zadevi sem bila vslišana. Večna čast in slava Bogu in Njegovim svetnikom!

A. P.

Iz Cirkniške fare:

Tri osebe se iskreno zahvaljujejo presv. sercu Jezusovemu. Naši ljubi gospej presv. serca, in ljubim svetnikom: sv. Antonu in sv. Jožefu, za preobilno pomoč in tolažbo, ki so jo premnogokrat iskale in tudi zadobile pri njih v svojih križih in britkostih.

A. M. K.

Iz Lokovca naznanja zahvalo J. S. za ozdravljenje živinčeta po priporočanju sv. Antonu Padovanskemu in sv. Kvirinu.

Iz Vidma A. Ž. za ozdravljenje svojega duhovnega očeta.

Priporočilo v molitev.

V pobožno molitev se priporočajo č. p. Kornelij Arko, mašnik 1. reda sv. Frančiška, † 31. vinotoka t. l. v Brežicah; tretjerednice rodiške skupščine: Skrl Marija (Helena) † 6. okt., Babič Margarita (Johana) † 13. okt., Skok Marija (Klara) † 23. okt. t. l.; dva posebna dobra namena; neki duhovnik; neki dijak iz celjskega okraja, da bi zadobil zdravje, tako da bi mogel svoje študije srečno doversiti in svoj zaželeni cilj doseči; neki oče priporoča sebe, svojo ženo in otroke, da bi jim Bog pomagal v dušnih in telesnih zadregah in da bi mogli v tretji red stopiti in po njem živeti; neke pobožne duše priporočajo neko faro, da bi dobila kmalu sveti misijon; neka oseba dve deklici iz Brežic za stanovitnost v dobrem; neka tretjerednica sebe in svoje domače; neka gospa sebe, soproga in otroke v dušnih in telesnih zadevah.

